

Kulturni

LIST

O B Č I N E Š O Š T A N J

Naredili so knjigo

MILOJKA B. KOMPREJ

Kako si sami izdelati knjigo? Po vzorcu mojstrov knjigovezcev so si v četrtek, 18. aprila, v Medgeneracijskem središču Šoštanj pod mentorstvom Metke Starič udeleženci delavnice sami naredili knjigo. Seveda so njene strani nepopisane, a sešili, zlepili, polepili in okrasili so jo sami in zato je še toliko bolj dragocena.

Zavod za kulturo Šoštanj je v okviru projekta Noč knjige organiziral brezplačno delavnico in veseli so bili odziva, udeleženci pa novega znanja. Narediti knjigo ni kar tako, enotni pa so bili, da niti ne enostavno.

Dogodek je bil vključen v vsenarodni in mednarodni projekt Noč knjige, ki letos poteka šestič zapored po več kot 150 krajih v Sloveniji in zamejstvu. Letos je tudi 200-letnica smrti Valentina Vodnika, zato se organizatorji ob tem spominjajo tudi slovenskega dramilca in razsvetljenca.

ISSN 1581-8373

9 770158 183733

LETO XXIII
ŠT. 4
25. APRIL 2019

Glasba

Letni koncert Glasbene šole Velenje – oddelek Šoštanj

»V naravi ni najti nič lepšega in popolnejšega od glasbe. Ona usmerja človeka v globine njegove duše.« (Marij Kogoj)

V Kulturnem domu Šoštanj so se učenci, ki obiskujejo Glasbeno šolo Fran Korun Koželjski – oddelek Šoštanj v sredo, 10. aprila 2019, predstavili na Letnem koncertu.

S svojimi prepričljivimi nastopi so ponovno dokazali, da se v prostorih glasbene šole ustvarja in poustvarja dobra in kvalitetna glasba. Učenci so se predstavili kot solisti in združeni v posamezne komorne sestave. Za konec je zaigral še Mladinski pihalni orkester oddelka Šoštanj, ki je prav tako navdušil z zanimivim in všečnim programom.

Foto Arhiv Glasbene šole FKK Velenje

ANJA ROSEC

48. Tekmovanje mladih glasbenikov Republike Slovenije

V februarju in marcu sta potekala 22. Predtekmovanje mladih glasbenikov in 48. Tekmovanje mladih glasbenikov Republike Slovenije, ki so se ju udeležili tudi učenci šoštanjskega oddelka Glasbene šole Fran Korun Koželjski.

Učenci so se pod mentorstvom Sanje Mlinar Marin, Anje Rosec, Lovra Vrzelaka, Boštjana Mesarca, Tanje Mršnjak Petrej in Janeza Šuligoja preizkusili v kategorijah klavir, oboa, klarinet in komorne skupine s trobili. Na klavirju sta jih spremljali Barbara Verhovnik in Anja Rosec.

Predtekmovanja so se udeležili Maja Kedačič, Tinkara Krt in Manca Stropnik na klavirju, Tia Ana Andrejč, Katarina Dermol, Ana Rotnik, Eva Vodušek in Sara

Zapušek na klarinetu, Medea Štakne in Vita Žager na oboi ter kvartet pozavn v sestavi Timotej Potočnik, Jaka Krajnc, Teo Dobnik in Andraž Centrih.

Uspešno zaigran program v Predtekmovanju je omogočil sodelovanje na 48. Tekmovanju mladih glasbenikov RS. Na državno raven so se uvrstile Manca Stropnik, Medea Štakne in Vita Žager, ki so prejele zlato plaketo, Tinkara Krt, Katarina Dermol in Eva Vodušek, ki so bile nagrajene s srebrno plaketo, in kvartet pozavn, ki je prejel bronasto plaketo.

Vsem tekmovalcem, mentorjem in korepetitorjem iskreno čestitamo!

ANJA ROSEC

Foto Arhiv Glasbene šole FKK Velenje

Pomladna Zarja

Tradicionalni pomladni koncert Pihalnega orkestra Zarja Šoštanj, ki je bil 22. marca v Kulturnem domu Šoštanj, je privabil številne ljubitelje »naše« godbe. Poleg znanih melodij so poslušalci prisluhnili dvema tekmovalnima skladbama, s katerima se bo sestav predstavil na mednarodnem tekmovanju pihalnih orkestrrov 25. maja v Krškem.

Orkester že vrsto let in pod taktirko Mirana Šumečnika tekmuje v najvišji koncertni kategoriji, v kateri dosega izjemne rezultate. Orkester, ki šteje okoli sto članov, se stalno pomlajuje, medgeneracijska sinergija pa je ključen dejavnik velikega uspeha in tradicije, ki se je začela leta 1925. Takrat je bila ustanovljena Delavska godba tovarne usnja, ki se je leta 1991 preoblikovala v Pihalni orkester Zarja.

Orkester ima v svojem sestavu tudi oktet, ki velikokrat popestri program, a tokrat je bil naravnano samo na instrumentalno izvedbo. Program se je zaključil

s priredbami znanih Avsenikovih melodij. Predstavili so se trije mladi solisti – Lucija Škruba, Peter Tomšič in Oskar Rednak. Zarja, ki zaradi gradnje prizidka glasbene šole v Šoštanju trenutno vadi v prostorih

doma v Topolšici, se veseli novih prostorov, ki jih bodo dobili jeseni.

MILOJKA B. KOMPREJ

Foto Marjan Tekauc

Jubilej Oktet TEŠ

Čas praznovanj in čas obletnic. Tudi Oktet TEŠ jo ima. Obletnico. 25. po vrsti, kar ni malo. Je četrto stoletja in ob takem jubileju je že prav, da se zanj sliši. Najlažje s pesmijo, zato je bil koncert 14. aprila v Kulturnem domu Šoštanj, kjer tudi vadijo, poseben. Jubilejen in hkrati pregleden. V tem času se je nabralo vsega – družjenja, menjav, sprememb in seveda pesmi. Pesmi so ostale. Kvečjemu jih je čedalje več in tako je tudi prav. Njihov prvi nastop je bil za božič, v Šoštanju, v isti dvorani. Po tem so nastopali po svetu, postali vitezi

Prage, peli v Sidneyju in Melbournu, pa v St. Petersburgu, Berlinu, Amsterdamu in na Dunaju ... in veliko in največ peli doma. Na svečanostih, obletnicah, na koncertih, skratka kamor so jih povabili. Kajti priznavajo, najraje nastopajo za domačo publiko. Četudi so se med tem nekateri člani menjali, drugi postarali, se zdi, da je vse skupaj minilo kot en trenutek. Rdeča nit koncerta je bila ljubezen, univerzalna sila, ki vodi svet. In na njem tudi Oktet TEŠ. V njihovih prvih 25. letih. O pomenu ustvarjanja in druženja je zbrane nagovorila mag. Milojka B. Komprij, članom pa čestitala za njihov prispevek h kulturnemu utripu kraja. Predstavnica javnega sklada za kulturne dejavnosti Tatjana Vidmar je članom podelila Gallusove značke in jim zaželela še naprej dobrega delovanja.

MILOJKA B. KOMPREJ

Ob 25-letnici deluje Oktet v naslednjem sestavu: prvi tenor – Jože Justin in Grega Kladnik, ki je tudi predsednik sestava, drugi tenor – Franc Gregorc in Zvone Lah, bariton – Matjaž Meh in Peter Zgonik, drugi bas – Silvo Medved in Marko Balažič. Lep zaključek koncerta je bil nastop okteta z bivšimi člani. Razen Mitja Venišnika, prvega vodja, in Matjaža Posineka, ki sta bila odsotna, so se »na svoja mesta« postavili Rado Gregorc, Janko Zacirkovnik, Bojan Zorko in Janez Brglez. Oktet sedaj že osem let vodi Blanka Rotovnik.

Njihovo delovanje je pozdravili in jim čestitali mnogi predstavniki društev v občini, dobro nadaljnje delo pa jim je zaželel tudi šoštanjski župan Darko Menih.

Foto Marjan Tekauc

V galeriji

Nevidni in vidni umetnikov svet

Aprila se je v Mestni galeriji z razstavo »Od črte do risbe in nazaj« predstavil slikar Stane Klančnik iz Celja. Ustvarjalca in njegovo delo je predstavila likovna kritičarka Anamarija Stibilj Šajn, na odprtju, ki je bilo 12. aprila, sta sodelovala glasbenika Simona Kropec in Dani Bedrač, z Bedračevimi avtorskimi komadi. Razstavo je odprla Milojka B. Komprij, ki je spregovorila tudi o programu Mestne galerije Šoštanj in čestitala ustvarjalcu: Anamarija Stibilj Šajn je v svoji likovni kritiki zapisala:

Foto Dejan Tonkli

Risbe Staneta Klančnika odprejo pogled v njegovo dušo in prestrežejo tok njegovih misli. Risarski medij je njegova govorica, črte nosilke njegove izpovedi. Povleče črto ... in z njo pove vse. Njena moč je magična, neizmerljiva, njena sled je nena-domestljiva. (...) Z njo najbolj avtentično vizualizira notranje dogajanje.

Črta je njegova zaveznica, zaupnica in sogovornica. V širokem spektru pojavnosti in vlog mu ta primarni način likovne artikulacije predstavlja osrednje in polnomočno izpovedno sredstvo. Z njo po podlagi potuje povsem svobodno, brez cenzure, spontano in sveže, sledeč notranji vokaciji. Razodevanje je hitro, koncentrirano, ekspresivno.

Z risbo uresničuje svojo povsem intimno ikonografijo, z njo vstopa v podzavestna stanja. Artikulira figuralni svet, številna, asociativno zasnovana bitja, ki se nenehno spreminjajo, ki prevzemajo vedno nove vloge in poslanstva, ki iz odra notranjega življenja vstopajo na bele slikovne podlage. Čeprav so liki variabilni, se njihove temeljne poteze oblikujejo v arhetipske, asociativno prepoznavne forme. Veliko je ostrih detajlov, ki spominjajo na roke, noge, kljunaste nosove ali pa na radikalne poenostavitve drevesnih vej. Zdi se, da z njimi potuje v nadrealistične svetove.

Stanetove risbe so sestavljene iz številnih mozaičnih podob, iz fragmentov, ki jih sestavlja v celoto in

hkrati dovoli, da vsak izmed njih živi tudi svoje samostojno, avtonomno življenje. Oblike in podoblike se povezujejo, nadgrajujejo ali pa osamljajo. Kompozicije so zgoščene, uravnotežene, zapolnjujejo celoten slikovni prostor ali pa skoncentrirane na središčno pozicijo. Vedno so zračne, še posebej, ko avtor nameni pomembno vlogo ozadju, belini, ki daje možnost dihanja vsem tem figuralno zasnovanim segmentom, pa tudi možnost potovanja in naseljevanja gledalčevih misli. Prazen prostor, ki obdaja njegove akterje in biva znotraj obrisnih kontur, dodatno krepi moč kompozicijskih shem. (...) Risarji se poslužujejo različnih risarskih materialov in orodij. Stane si je za risarsko sredstvo izbral flomaster. Omogoča mu tekoč, hiter, jasen, precizen prevod notranje intimnega v sfere vizualno

izrečenega. Pri ustvarjanju uporablja minimalistični izraz, pri katerem ne manjka igrivosti in pozornosti na drobne akcente.

Črta, ki je točka, kratka linija, črta, ki nima »ne konca ne kraja«. Roka suvereno drsi po nosilcu slikovnega zapisa, kaligrafsko tekoče in na trenutke virtuozno, ustvarjajoč dinamično koreografijo. In tako se rojevajo črte, vsaka s svojim

Foto Dejan Tonkli

MILOJKA B. KOMPRIJ

karakterjem, s svojo identiteto: tanke in debele, ostre in mehke, upognjene in pravilnijske, tekoče in segmentirane, samostojne in v konglomerat povezane, jasne in »lavrane« oz. s prstom razmazane, konture, ki so sklenjene in zamejujejo, črte, ki so odprte, potujoče po prostoru, gibke in le hipno zaustavljene. Vsaka drugačna, kot bi se avtorjev vsakokrat znova podal na novo ustvarjalno avanturo, iščeč novo in drugačno sled. Čeprav so zarisane v času in prostoru, v njem lebdijo in dajejo občutek, da segajo v neskončne prostore, da pripadajo univerzumu.

Risati pomeni postavljati poteze na papir. Stane Klančnik nanj ne postavlja le črnih, črtnih ekspresivno zapisanih linij in v nekaterih rešitvah še rdečih detajlov, ampak postavlja sebe. Je namreč avtor, ki se sublimira v risbo. Risbe so zgodbe o njem, so manifestacija njega samega, so podobe, ki govorijo pristno in intimno, ki razkrivajo. S svojo črtno sledjo v slogu gestualnega ekspresionizma popisuje bel list in seizmografsko občutljivo piše zgodbe, ki pripadajo notranjim vzgibom. Avtor svoja občutja, zaznavanja in doživljanja spreminja v vidne zaznave, v vsestransko likovno izpovedno popolnost. Pri tem se osvobaja in hkrati dovoljuje, da vstopimo v njegov, samo njegov notranji svet.

Risba sega na sam začetek človekovega ustvarjalnega samozavedanja. (...) Za Staneta Klančnika ostaja najmočnejše izrazno sredstvo, nezlomljivo, iskreno in prepričljivo. Sredstvo, s katerim se izpove, hkrati pa ostaja skrivnostno odmaknjen. Kar pa je najpomembnejše, v njegovih likovnih delih se življenje poraja vedno znova, s takšno in drugačno črto. Črta ostaja! Vedno, za vedno! In vse, kar je zarisano, je ustvarjeno z izjemnim erosom in iz velike notranje nuje.

Črtni svetovi Staneta Klančnika so njegovi psihografi. Z njimi sledi misli Paula Kleeja: »Naloga umetnika ni, da slika vidni svet, ampak da nevidni svet naredi viden.«

Razstava bo na ogled do 5. maja.

Kulturni paberki

Domoznanski večer v Mestni knjižnici Šoštanj

V torek, 26. marca, smo v Mestni knjižnici Šoštanj v sklopu domoznanskega večera predvajali dokumentarni film Basist in njegova zgodba o potopljeni vasi.

Film govori o usodi zadnjega kmeta, Basista iz vasi Družmirje, ki se je zaradi izkoriščanja premoaga s polji vred pogreznila v jezero.

Film je nastal v režiji in po scenariju Toma Čonkaša in Damijana Kljajiča ter v produkciji Studia Mozaik. Film je prejel prvo nagrado na 2. Festivalu neodvisnega filma in videa Slovenije leta 1997 med dokumentarnimi filmi in je bil večkrat predvajan na RTV Slovenija. Prvič pa je bil predstavljen 26. septembra 1997 v kulturnem domu Šoštanj.

Pred ogledom filma smo prisluhnili predstavitvi Rajka Zaleznika o prostoru, na katerem sta nekoč stala cerkev sv. Mihaela in Družmirju in Slomškov dom, ki se je po drugi svetovni vojni preimenoval v Dom svobode. Bili smo prijetno presenečeni nad številnim obiskom in odzivom obiskovalcev večera, ki so delili z nami lastne spomine na Družmirje.

Foto Fotogalerija Knjižnice Velenje

Foto Fotogalerija Knjižnice Velenje

Klepeti pod Pustim gradom – februar, marec

Šoštanj, 28. februarja in 28. marca 2019 – Na februarjski prireditvi Klepeti pod Pustim gradom v Muzeju usnjarstva na Slovenskem v Šoštanju je gostoval Milan Kretič, ki je bil aktiven na več področjih.

Širši javnosti je poznan predvsem kot dolgoletni oskrbnik Andrejevega doma na Slemenu. Deloval je tudi kot družbenopolitični delavec, predvsem kot predsednik Medobčinske zveze ZSMS in predsednik mladine elektro- in elektronske industrije Jugoslavije. Redno se je udeleževal tudi pohodov po poteh XIV. divizije, kasneje je postal tudi izmed njihovih organizatorjev. Bil je tudi član gasilske brigade v tovarni Gorenje. Aktiven je v Turističnem društvu Raztok Šentvid, kjer trenutno opravlja funkcijo predsednika.

Marca je na Klepetu pod Pustim gradom gostovala Alenka Verbič, svetovalka za družbene dejavnosti na Občini Šoštanj. Po končanem študiju na Filozofski fakulteti v Ljubljani se je zaposlila na Premogovniku Velenje, nato pa leta 2003 na Občini Šoštanj. Kmalu je bila vključena v več projektov, ki so zaznamovali kulturno dogajanje. Kot je sama povedala, je bila praktično vse življenje povezana z usnjarjo in usnjarstvom, saj je nekaj let prebivala z družino v tovarniškem bloku, njen oče pa je bil zaposlen v usnjarji. Po stečaju

usnjarne je bil prvi dogodek, povezan z usnjarstvo tradicijo, razstava z naslovom Usnjarstvo-čevljarstvo tradicija, ki jo je Muzej Velenje v Šoštanju pripravil skupaj s Tržiškimi muzeji. To je bilo le nekaj let po stečaju šoštanjske usnjarne. Že takrat je bil odziv Šoštančanov velik in pozitiven, saj je Šoštanj več kot dvesto let živel in dihal z usnjarstvom. Stečaj nekdanje ene izmed največjih usnjarj v Evropi ni takrat pustil ravnodušnega verjetno nobenega izmed prebivalcev Šoštanja in Šaleške doline. Potem je sodelovala je v projektnih skupinah, ki so bile zaslužne za postavitev Spominskega parka pri Osnovni šoli Karla Destovnika

- Kajuha v Šoštanju, pri ustanovitvi Muzeja usnjarstva na Slovenskem v Šoštanju leta 2009, katerega namen je bil predvsem spomin na vse generacije šoštanjskih usnjarjev, ki so 210 let proizvajali kvalitetno svetovno znano usnje. V letu 2010 je bila kot protokolarni objekt obnovljena še stara meščanska vila Vila Mayer, pri obnovi katere in pri določitvi vsebin je bila zelo aktivna. Kot velik uspeh za Šoštanj je omenila tudi razstavo del Ivana Napotnika na Akademiji upodablja-jočih umetnosti na Dunaju leta 2008.

JERNEJ HOZJAN

Foto Arhiv Muzeja usnjarstva na Slovenskem Šoštanj

Foto Arhiv Muzeja usnjarstva na Slovenskem Šoštanj

Križ čez Slovenijo

Potovanje v središče Slovenije

Pazi na koze

Nedelja je bila sončna. Svetel dan konec februarja je vabil, da planeš vanj kar skozi okno. A ko si bil zunaj, je bilo bolje, da si bil dobro oblečen, hladen zrak je nevidno rezal zadnje kraje zime. Tokrat sva se odločila za zasavsko Sveto goro. Ni daleč, gre za hrib med Izlakami in Litijo, torej kakšno uro od doma (Šoštanja).

Foto Milojka B. Komprij

Po avtocesti do Trojan in pod klancem proti Izlakam. Čestitke sami sebi, ker me niso premamili krofi. Pred Izlakami je kraj Orehovica in tik ob

Foto Milojka B. Komprij

glavni cesti rekonstrukcija požganine treh domačij. Leta 1944 je nemška skupina v Klanšcarjevi hiši zažgala šestnajst domačinov. Piše, da jih je žive zmetala v ogenj iz maščevanja za štiri ubite oficirje. Ja, kruti časi so bili, a ne vem, če smo se dovolj naučili iz njih?

Najin kompas je menda res pokvarjen. Na križišču na koncu Izlak bi že skoraj zavila levo, proti najinemu cilju, a je bil desno smerokaz za Slivno oziroma geometrijsko središče Slovenije (GEOSS), in seveda sva zavila desno. Nekaj kilometrov je sicer do tja, težko rečem, koliko vožnje, mogoče deset minut. Prihoda v Slivno ne moreš zgrešiti, poleg uradne cestne označbe so na križišču na okroglem stebru zapisane smeri: Vače, Vaška situla, Pot okoli Slivne, Zg. Slivna, in v isti smeri GEOSS.

Poleg kašče s častitljivo letnico 1757 je v bližini parkirišča razstavljenih veliko etno izdelkov, za moj okus malo preveč. A nič huđega, saj sodi širše območje Vač med najizjemnejša arheološka najdišča Slovenije, od leta 1981 je na pobudo Jožeta Drnovška tukaj geometrično središče Slovenije in tudi ... lepše je videti »lojtrski voz« kot pa kiosk s kebabom.

Parkirišče je zastoj in do »obeliska z grbom, lipe in zastav, ki simbolizirajo središče in srce vseh Slovencev« je slabih tristo metrov prijetne poti, obdane z macesni. Pravzaprav lahko greš tudi z avtom, saj je cesta del poti, ki jo ponujajo kot »Pot okoli Slivne«. GEOSS je z mnogimi simboli urejena lokacija. Od leta 2015 stoji na tem mestu tudi knežji kamen, postavljen ob 600. obletnici zdnjega ustoličenja karantanskih knezov.

Pomnik GEOSS dopolnjuje napis »Živimo in gospodarimo na svoji zemlji«, odkrit leta 1989. Na njem je datum osamosvojitve Slovenije (kateri že?) in sprejem v Združene narode in Evropsko unijo. Če ste slučajno vedeli, da je datum osamosvojitve Slovenije 25. 6. 1991, je naslednje vprašanje

MILOJKA B. KOMPRIJ

Foto Milojka B. Komprij

za vas, kdaj je bila Slovenija sprejeta v EU? Odgovor lahko najdete tudi z obiskom GEOSS-a.

A da me ne zanese preveč v podrobnosti, saj vemo, kako je na izletih, vsakega se dotakne kaj svojega. Tudi jaz sem že od prihoda v Slivno opazovala vrh hriba, kjer stoji lična cerkva. Do nje se pride peš (»Pot okoli Slivne«) ali pa z avtom, kot sva storila midva. Priznam, da tudi zato, ker je bilo poleg tega, da je bilo hladno, še vetrovno. Peš ni več kot pol ure, na vrhu pa čudovit razgled (neke skale skoraj pred nosom naj bi bile Kamniško-Savinjske Alpe, je rekel mož, vidi se Boč, Sveta gora ...). Arhitekturno me je cerkev spominjala na sv. Antona, okoli so partizanski grobovi, tako kot v našem Skornu. Nekoliko nižje je bivši počitniški dom Slovenijalesa, prazen in v žalostnem propadanju. Planinski dom me je spomnil na hrano, zato sva ob vrnitvi v Slivno preizkušala kulinarčne dobrote gostišča Vrabec. Nič ne bom rekla, samo to, da zelo priporočam.

Foto Milojka B. Komprij

Foto Milojka B. Komprij

In ker je na kažipotu pisalo Vače, sem se spomnila na znamenito vaško situlo. Kam drugam torej kot tja? In to kar za nosom, saj je vse obvladljivo in na razmeroma majhnem območju. Še navigacije nisva vključila. Parkirala sva pri gasilskem domu in se odpravila peš po Arheološki poti Vače. Zelo dobro označeno. (Iz Vač je tudi znamenito družinsko gledališče Kolenc, hiša je tik ob cesti).

Situla iz Vač naj bi bila iz obdobja halštata (splet pravi, da je to 5. stoletje pred našim štetjem). Gre za bronasto obredno posodo, okrašeno z reliefi, petkratnik originala stoji blizu domačije Janeza Grilca, ki jo je izkopal leta 1882, original pa se hrani v Narodnem muzeju. Še preden sva prispele do situle, sva si ogledala fosilno morsko obalo.

Na celotni arheološki poti si je poleg situle mogoče ogledati grobišča iz železne dobe, naselbino iz starejše in mlajše železne dobe, kraj, kjer je bila situla izkopana ... no, seveda je večji del tega le zapisano na enajstih tablah, ki označujejo najdišča.

Žal sva tudi tukaj goljufala samega sebe in nisva obiskala vseh najdišč, pot nazaj (torej sva vendarle prepešala kakšne tri kilometre) in z avtom preko doline v hrib do Svete gore, kamor sva bila prvotno namenjena. Mogoče šest ali sedem kilometrov. Prekrasna romarska cerkev z visokim obzidjem, posvečena Materi božji, se razkrije že kmalu, zagotovo pa za tablo Podbukovje, in povabi pogled, da ga težko odtrgaš. Tudi tukaj sva šla z avtom, parkirala pri Tomazinovem planinskem domu in se v miru sprehodila okoli cerkve, po pokopališču, občudovala freske na mežnarji, se čudila raznolikosti arhitekture. In razgledu na vso Slovenijo, od Triglava do Pohorja, vse do Snežnika! Cerkev je bila žal zaprta, zapisi o njej pa pravijo, da je bilo na tem mestu pogansko svetišče in da so cerkev v različnih obdobjih dozidavali, služila pa je tudi obrambi pred Turki. Obljubila sva si, da naslednjic pa res prideva samo sem in si v miru privoščiva natančen ogled tega bisera, in ob odhodu s pokopališča zaprla vrata, na katerih (povsem neprimerno) piše: »Zapiraj vrata za seboj, da ne gredo koze za teboj.«

Kaj naj še rečem, v Tomazinovem domu sredi zasavskih hribov nama je čaj postregla gospa, ki ni znala niti besede slovensko.

Foto Milojka B. Komprij

Oder

2. april je svetovni dan zavedanja o avtizmu. Obiskali smo dogodek »Zakaj misliš, da moram živeti v tvojem predalu?«

To je odlično vprašanje! Vsi smo drugačni, in tako je edino prav, saj je zaradi tega svet tako pester in čudovit. Če bi bili vsi enaki, bi nam bilo dolgčas.

A vendarle veliko ljudi meni, da je drugačnost nadležna, da je narobe preveč ali sploh kakorkoli izstopati. Radi bi imeli vse »nalajnano«, vse lepo »popredalčkano«.

Benita Girotić Foto Staš Zupanc

Zakaj misliš, da moram živeti v tvojem predalu? Ni mi všeč v njem. Kvadraten je in enak drugim, da se lažje zlagajo. In v njem sem vedno narobe. Jaz hočem zelenega. In modrega in rumenega. Črtastega, rožastega, včasih nobenega. Pridi pogledat moje predale. Jaz jih imam na tisoče. Manjši so od tvojega. Premajhni za običajnega človeka. Včasih se še sama komaj stisnem notri. Veš, včasih nalašč postanejo še manjši. Običajni ljudje jih niti videti ne morejo. Takrat se najraje stisnem v najmanjšega. In najbolj črnega.

Prideš z mano? Skrivna pot vodi do njega. Ne boš je našel sam. Običajni ljudje ne vidijo poti do najmanjših predalov. In tudi če jim jih pokažeš, so preveliki, da bi zlezli notri. V njih je toliko vsega! In vedno te najprej poskušajo odgnati. Ne pokažejo vsakomur svojih lučk. In ne zrastejo za vsakogar.

Tvoj predal nima lučk in ne raste s tabo. Predali običajnih ljudi so res čudni! Preveliki so in polni enakih ljudi. In čez čas postanejo čisto premajhni! In vedno hočeš, da živim samo v enem. Čisto navadnem črnem.

Jaz imam raje svoje predale. Moji včasih celo spreminjajo barve. In lahko so letalo. In ko rasteš, rastejo s tabo. Ali pa se razletijo in ostanejo le majhne bleščice, ki potem zrastejo in postanejo sonca.

In eno je tam tudi zate.

Ta čudoviti tekst je napisala Eva Klepec, izredno zanimiva, dinamična mlada dama, ki ne čaka, kaj ji življenje prinese, temveč nenehno išče nove izzive. Pred leti je obiskovala glasbeno gimnazijo v Velenju, a zaradi kompliciranega zlozama roke tik pred maturo je morala prenehati z igro na violončelo. Odločila se je torej za študij industrijskega oblikovanja na ALUO. Po šoli je živela in delala v Ljubljani, a kot nam je zaupala, ko je zbolel njen oče, se je vrnila domov pomagati mami pri negi. Vmes se je zaposlila kot grafična oblikovalka v AV studiu, a čez nekaj časa odprla lastno firmo. Po desetih letih je, pravi, delo v oglaševanju ni več osrečevalo, zato se je odločila, da se preusmeri v družbeno koristno delo.

»Nekako se nisem nikoli ravno dobro znašla v mestu in hitenju, zato sem se po očetovi smrti s pomočjo mame odločila za nakup manjše kmetije v Ravnah pri Šoštanju. Tu zdaj živim dve leti v čudoviti zeleni okolici s super sosedi in se končno počutim doma. Kmetijo želim, ko bo finančno to mogoče, spremeniti v terapevtsko kmetijo. V začetku imamo v mislih urediti infrastrukturo za izvajanje različnih vrst terapij in privabiti strokovnjake, ki bodo to izvajali, oziroma se na nekaterih področjih izobraziti sama. Terapije z živalmi bomo izvajali z različnimi vrstami živali, saj se nekateri lažje povežemo z enimi, drugi z drugimi. Trenutno pripravljamo in razvijamo muce in zajčka. Kasneje vsekakor pridejo na vrsto še psi, konji in še kaj drugega. Tako z društvom kot kasneje s kmetijo pa želim delovati v dobro vse Šaleške doline. Mislim, da sta Velenje in Šoštanj zelo tesno odvisna eden od drugega, da težko ločujem med njima. Vso dolino vidim kot eno zaključeno enoto.«

Omenili ste vaše društvo, ki nosi razigrano ime Banditek. V torek, 10. aprila, ste pripravili krasen dobrodelni dogodek v mali dvorani Doma kulture Velenje z naslovom »Zakaj misliš, da moram živeti v tvojem predalu?«, namenjen ozaveščanju o spektru avtističnih motenj in zbiranju sredstev za pomoč družinam z

ALICE ČOP

otroki z avtizmom v SAŠA regiji.

Kako se je zgodil ta preskok – od ideje urediti terapevtsko kmetijo k problematiki avtizma?

»Vedno sem malo drugače razmišljala kot večina okrog mene, bolj sem se znašla med živalmi in v naravi, mesto in gneča me delata živčno, potrošniški način življenja mi ni ravno najbolj razumljiv ... In ko sem se začela odločati, da stopim s svoje stare poklicne poti, sem se torej odločila, da se bom dolgoročno usmerjala v terapije z živalmi in se začela izobraževati v tej smeri. Preko tega sem spoznala avtizem, ADHD in druge motnje v razvoju možganov. Prevzela me je raznolikost in predvsem neverjetni talenti, ki jih razvijajo ljudje s tovrstnimi motnjami. In ko sem na facebooku zasledila, da Benita, ki jo sicer poznam že iz osnovne šole, veliko objavlja na temo spektroatističnih motenj in različnih terapij, sem jo kontaktirala. Povedala mi je za svojega sinčka in tako je šla zgodba naprej.«

Rodilo se je vaše društvo ...

»Ja, leta 2017 smo Benita Girotić – mamica osemletnega avtističnega dečka Nea, Saša Kenda – učiteljica in velika ljubiteljica konj, ter Eva Klepec – kinologinja in oblikovalka z zelo kritičnim pogledom na svet, ustanovile društvo Banditek. K sodelovanju smo povabile še nekaj staršev otrok z duševnimi in vedenjskimi motnjami, ekipo srčnih specialnih pedagogin iz Centra za vzgojo, izobraževanje in usposabljanje (CVIU) Velenje in družinsko terapevko Ines Vugrinec. Naš namen je pomagati družinam otrok z duševnimi in vedenjskimi motnjami, ponuditi priložnost za sprostitev in ustvarjati prostor ter čas za vzpostavljanje ravnovesja in sprejemanje sebe, drugih in predvsem situacije, v kateri so se znašli. Otroci z duševnimi in vedenjskimi motnjami se v hitrem in tekmovalnem svetu znajdejo veliko težje kot običajni otroci. Njihovi starši pa se soočajo s popolnoma drugačnimi izzivi kot starši običajno razvitih otrok. Želimo si razbijati tabuje o drugačnosti in pokazati, kako lahko raznolikost polepša svet. Med tistimi, ki vidijo svet v drugačni luči, želimo iskati posebne talente, jim pomagati pri njihovem razvoju in pozitivno vplivati na neodvisnost vsakega otroka posebej.«

Kako konkretno sodelujete s CVIU Velenje?

»S CVIU trenutno sodelujemo pri pripravi dogodkov v sklopu meseca zavedanja o avtizmu, ki ga beležimo aprila – 2. april je namreč svetovni dan zavedanja o avtizmu. Na CVIU so nam prijazno ponudili tudi prostore za izvedbo izobraževanja in delavnic. Vsekakor pa je za nas najpomembnejša strokovna podpora, ki nam jo zelo prijazno nudijo njihovi zaposleni. S puncami pripravljamo program izobraževanja prostovoljcev našega društva in serijo delavnic za učitelje v rednih osnovnih šolah, ki se prav tako vedno pogosteje srečujejo z otroki z motnjami v možganskem razvoju.«

Moram vprašati ... Zakaj »Banditek«?

»Ime Banditek izhaja iz moje ideje o terapijah z živalmi. Moji psi in mucki so pravi banditki. Mislim, da lahko mirne vesti trdim, da so banditki tudi naši otroci, z motnjo ali brez nje.«

Trenutno delujete v Velenju, kajne?

»Ja. Letos januarja smo začeli z rednimi mesečnimi srečanji staršev otrok z avtizmom, ki se odvijajo v Velenju v prostorih Centra za družino Harmonija (društvo Novus).«

Nudite tudi varstvo otrok ...

»Tako je. A varstvo otrok zaenkrat izvajamo samo v času srečanj. En prostovoljec pazi na enega otroka. Drugače pa poteka tako kot varstvo vsakega otroka. Igramo se, uživamo in se skozi igro kaj novega naučimo. Na žalost se za varstvo starši zaenkrat še ne odločajo pogosto, saj imajo večinoma slabo vest, ko dajo otroka v varstvo in gredo za kako urico na lepše. Tudi to je eden izmed problemov, ki jih naslavljamo. Vsi starši si zaslužijo trenutek zase, tisti z otroki s posebnimi potrebami še toliko bolj. In ravno ti si ga praktično nikoli ne vzamejo. Varstvo otrok trenutno poteka s pomočjo treh prostovoljcev in vsekakor k sodelovanju vabimo še nove. Tako prostovoljci kot starši nas lahko kontaktirajo na naši facebook strani in na elektronski naslov društvo.banditek@gmail.com.«

Del dobrodelnega dogodka je bilo tudi zbiranje sredstev, prostovoljnih prispevkov. Kje vam ga najbolj primanjkuje? V kakšen namen ga boste porabili?

»Z zbranimi sredstvi nameravamo v prvi vrsti izobraziti nekaj prostovoljcev za delo z avtisti in začeti izvajati varstvo na domu ali v prostorih društva Novus. Udeleženci so bili na začetku bolj kot ne Benitini znanci – starši Neovih sošolcev – se nam je pa v zadnjih dveh mesecih pridružil nekaj novih, saj nam s promocijo med svojimi obiskovalci pomaga tudi društvo Novus. Vsekakor vabimo k obisku tudi starše otrok z drugimi duševnimi in vedenjskimi motnjami, saj se pogosto vsi srečujejo z zelo podobno problematiko. Cilji terapevtske skupnosti za starše so medsebojna pomoč, za nas pa predvsem izpostavljanje problematike, ki jo je treba pri aktivnostih društva še izpostaviti.«

In izobraževanje, kot ste že povedali ...

»Ja. Vsekakor se bomo povezovali s strokovnjaki iz Slovenije in tujine. Znanja ne mislimo izumljati sami, na svetu obstaja ogromno različnih orodij za delo z ljudmi s posebnimi potrebami. Naša vloga je povezovanje in iskanje strokovnjakov, saj starši in zaposleni v vzgojno-izobraževalnem sistemu in zdravstvu za to nimajo dovolj časa. Pot k rešitvi je povezovanje.«

Na dobrodelnem dogodku je pred obiskovalci spregovorila tudi soustanoviteljica Društva Banditek Benita Girotić. Kot mama otroka z avtizmom je izpostavila, da je ravno povezovanje še kako pomembno.

»April je mesec zavedanja o avtizmu, a rada bi poudarila, da je avtizem med nami 365 dni v

Nastopajoči

Foto Staš Zupanc

letu, 24 ur na dan. Ko slišite besedo »avtizem«, naj ta ne pomeni nekaj negativnega, naj bo nekaj pozitivnega. Ko pogledate ali spoznate osebo za vsemi temi diagnozami, boste odkrili njihov čudovit svet, poln izzivov.

Čeprav mogoče otrok ne govori, ne pomeni, da nima česa povedati, da ne čuti, da ne vidi, da nima empatije. Ti naši izjemni otroci nas zelo veliko naučijo. Meni je moj otrok z avtizmom spremenil življenje in pogled nanj. Pokazal mi je, kdo mi je res pripravljen stati ob strani in pomagati skozi trnovo pot avtizma. Starši gremo skozi težke čustvene procese. Od zaničanja, anksioznosti, strahu, krivde, depresije in nenazadnje tudi jeze (»Zakaj se meni to dogaja?«). Na moji poti nam je pomagalo ogromno strokovnih ljudi. Eden od teh je tudi gospod Aleksander Vališer, ravnatelj CVIU Velenje, ki je pred kratkim praznoval 60 let obstoja. Zato bi se mu še enkrat rada zahvalila za vso podporo, srčnost, sodelovanje s starši in usmerjanje. Hvala, da ste nam dali priložnost za osebno in otrokovo rast, kajti naša družba zna biti zelo obsojajoča. Starši se vsakodnevno soočamo z očitki, da je naš izjemnež razvajen, nevzgojen, nasilen in nesramen,« je spregovorila o svojih izkušnjah in ganila marsikoga v dvorani.

Njena želja – z mojega vidika pa prav zares pomembno poslanstvo – je s pomočjo svojega primera ozaveščati javnost in pomagati strah premagati tudi drugim staršem.

O pozitivnem sodelovanju z društvom Banditek je govorila Vernesa Pašič, specialna pedagoginja na CVIU Velenje, ki jih je pohvalila, da so zapolnili vrzel in opravljajo veliko pomembnega prostovoljnega dela.

Gostje Uroša Kuzmana, ki je dogodek šarmantno povezoval in seveda poskrbel, da smo pošteno razmigali vse svoje smejalne mišice (že s prvo opazko, da je zdaj znan kot človek z inventarno številko 3320, saj je zadnje čase več v kulturnem domu kot doma), so bili njegovi učenci z lanskega tečaja stand-up komedije: Bushi (Dejan Ilovic), Braco (Bratislav Ljoljić), Seba (Sebastijan Spital) in najmlajši izmed njih, učenec OŠ Miha Pintar Toledo Tjaš Esih, ki je (ne glede na malo prvotne treme) uspešno konkuriral starejšim kolegom. Odlična je bila odločitev, da vsi med svojimi nastopi govorijo o ljudeh in dogodkih, ki precej izstopajo iz okvira vsakdanjosti in kar »štrlijo« iz svojih predalov. Za protiutež komediji je dve prozni besedili Eve Klepec subtilno interpretirala Noemi Čop ob spremljavi kitarista Vasje Mihajloviča, ki je zapel še svoj odličen avtorski komad »Shaking boogie (write me sometimes)«. Z lepo verzijo letošnje oskarjeve pesmi Lady Gaga »Shallow« so nastopili tudi Lorella Goršek (vokal), Samo Pučnik (vokal, kitaro) in Nejc Pogčar (tolkala).

Iskrene čestitke društvu Banditek za lep dogodek, ki sta ga podprla Festival Velenje in MO Velenje, in predvsem velika zahvala za vse njihovo dobro delo!

Nastopajoči

Foto Staš Zupanc

S trebuchom za kruhom, monokomedija Lucije Čirović, popestrena s trebuchogovorstvom

Eno izmed naših najizrazitejših komičnih igralk Lucijo Čirović smo imeli možnost videti že v številnih vlogah – od snažilke Fate v popularni nanizanki TV dober dan, do lisjaka Foksnerja in papagaja Kakaduduja, ki jima je posodila svoj glas v priljubljeni otroški oddaji Ribič Pepe.

Foto Uradne fotografije predstave

Velikokrat zablesti tudi v stand-up nastopih. V svoji avtobiografski monokomediji »S trebuchom za kruhom« pa kombinira vse, kar obvlada najbolje – stand-up, začinjena s prav posebnim osebnim šarmom, in lutkarstvo. A vanjo je vključila tudi eno zelo redko gledališko disciplino – kot prva v Sloveniji se je namreč naučila ventrilokvizma. Gre za latinski izraz, ki ga sestavlja besedi »venter« (trebuh) in »loqui« (govoriti). A kljub temu, da se v slovenščino prevaja z besedo trebuchogovorstvo, ne gre za govorjenje iz trebuha, temveč za govorjenje brez premikanja ustnic, s katero se ustvarja iluzija, da glas prihaja od drugod – od druge osebe ali predmeta, kot je na primer lutka. Konec koncev so komični nastopi ventrilokvistov z lutkami v svetu vedno popularnejši (spomnimo se na primer znanega ventrilokvisti Jeffa Dunhama in njegovega legendarnega skeča »I kill You!«, v katerem nastopa skupaj z lutko z imenom Achmed the Terrorist, ali pa 12-letne Darci Lynne Farmer, ki je predlani s svojim ventrilokvističnim nastopom s prisrčnim

zajčkom tako navdušila žirijo oddaje America's Got Talent, da je dobila zlati gumb in na koncu tudi zmagala). Zdaj si torej ventrilokvistični nastop v živo lahko ogledamo tudi v Sloveniji. Predstava »S trebuchom za kruhom« je bila del Lucijine magistrske naloge na AGRFT, kjer je študirala smer Oblike govora, in zanjo je prejela prestižno Prešernovo nagrado. Premierno jo je predstavila oktobra leta 2017 na odru Kina gledališča Bežigrad. »Lucija je še enkrat dokazala, da je pravi multitalent, saj je nabito polno dvorano držala v napetosti vse do konca, zraven pa pokazala veliko svojih talentov. Lahko rečem samo: kapo dol, Lucija,« ji je po premieri izrazila kompliment njena kolegica, komedijantka Ana Maria Mitič.

Rimani frazem »iti s trebuchom za kruhom« pomeni, da gre nekdo iskati kruh oziroma zaslužek, s katerim se bo lahko preživel, si lahko kupil kruh (ki je prispodoba za najosnovnejšo hrano, za najnujnejše preživetje). Pri Luciji Čirović gre seveda za zabaven dvosmisel, ker ji zdaj njen trebuh »služi denar«.

Celotna predstava pa ni zastavljena le na trebuchogovorstvu. Pravzaprav najprej izvemo vse o zabavnih in zares zanimivih peripetijah Lucijinega šolanja – vse od osnovne šole do magistrstva; njen oče, učitelj, strog in precej temperamenten Črnogorec, naj bi si zmeraj želel, naj Lucija postane učiteljica, in čeprav se je temu upirala in delala nešteto sprejemnih izpitov na različne fakultete – med drugim velikokrat (neuspešno) na AGRFT, je na koncu postala vzgojiteljica. Ob tem pa še naprej vneto igrala v gledališču. No, ko je bila naposled sprejeta na Akademijo za gledališče, radio, film in televizijo, je šlo za njene devete sprejemne izpite.

Nato Lucija gledalcem zaupa kar nekaj veselih prigod iz svoje kariere gledališke, dramske, televizijske in lutkovne ustvarjalke.

Proti koncu predstave še pripoveduje, kako je sama (in precej dolgo in sprva nespretno) izdelovala lutko mladega petelinčka, s katerim nastopa v predstavi. Sliši na ime Coco Ch. Adel, je precej nabrit in Lucijo zelo rad izziva in se z

ALICE ČOP

njo nenehno krega. Publikli med drugim zatoži, da nekaterih črk Lucija še zmeraj ne zna izgovoriti, da ima doma grozljivko, ob kateri se mu kar naježi perje, z naslovom »Kako na 100 in 1 način skuhati kuro«, v zaključku predstave pa noče oditi z odra in skandira. »Koko še ne gre, Koko še ne gre!« Skratka, precej navihan fant! In še preden se ta pernati gost pojavi na odru, Lucija preseneti gledalce z glasbeno točko, pri kateri del pesmi odpoje povsem brez premikanja ustnic.

Scenska rešitev predstave je enostavna, a zelo učinkovita. V zadnjem planu se nahaja platno, na katerem večinoma gledamo »logo predstave«, vendar se na njem pojavijo tudi za predstavo posnete komične slike Lucije, kako se (leta in leta) trudi priti na AGRFT (tragikomično se obeša na vhodna vrata), kako ji to končno uspe, kako magistrira in podobno. Glavni scenski elementi so črni kubusi različnih dimenzij in oblik, iz katerih Lucija po potrebi sestavi ali klopco in se nanjo usede ali stolp, ki ga uporabi kot šolsko tablo, na katero piše z belo kredo – in si nanj kasneje nariše tudi imaginarnega sogovornika. Kubusi so seveda votli in v njih se skriva marsikaj, predvsem pa njen navihani petelinček, ki ga Lucija Čirović gledalcem kaže »po fazah«, kako ga je postopoma izdelovala; najprej torej pokaže kocko pene, potem izrezljano glavo, ki še ni ničemur podobna in za katero najprej ni vedela – kot sama pove – kako naj bi se premikala, kako bi jo oblekla, kam bi vtaknila roko itd. Na koncu iz enega kubusa potegne svojo gotovo lutko in ventrilokvistična točka se lahko začne ...

Kar semdeset minut dolgo monokomedijo Lucije Čirović si je, mislim, vredno ogledati.

Avtorski projekt Lucije Čirović, režija in scenografija: Boštjan Štorman, glasba: Goran Završnik, nastopa: Lucija Čirović.

Predstava 22. 3. 2019 v KD Velenje

Knjižnica

Mestna knjižnica Šoštanj – maj 2019

MARJETKA BLATNIK

Knjižni sejem

Ponedeljek, 6. 5. 2019, 10.00–18.00

Za vse ljubitelje starih knjig, sejem rabljenih knjig, prvi ponedeljek v mesecu. Da knjige ne bi romale na odpad, jim skušamo najti na sejmu nov dom, tako ohranimo dostojanstvo starih odsluženim knjigam, ki še vedno nosijo v sebi sporočilo za vsakogar, ki si bo vzel čas zanjo in njene porumenele liste. Poleg podarjenih knjig prodajamo tudi knjige, ki so odslužile svojo nalogo v naši knjižnici, z namenom, da najdejo pot med ljudi in tako polepšajo dan strastnim bralcem in zbirateljem. Simbolična cena knjige je 1 €.

Razstave

Grafiti »Uživi v trenutku ...«

Maj, 2019

Z grafiti se v mestih srečujemo vsak dan. Obravnavamo jih na zelo različne načine. Za mnoge so še vedno primer javnega vandalizma, nekateri v njih vidijo politični protest, včasih jih obravnavamo kot popularno kulturo. Njihov zaščitni znak je tudi navidezna anonimnost. In kakšne grafite imamo po Sloveniji? Vabljeni na ogled razstave, ki vam bo pokazala delček te scene po slovenskih mestih (Celje, Kranj, Maribor, Murska Sobota, Nova Gorica, Velenje). Avtorica razstave je Stanka Ledinek.

Pomlad v vrtcu

V Vrtcu Šoštanj, enota Biba so težko dočakali pomlad, zato so se z velikim veseljem lotili ustvarjanja, s katerim so pomlad priklicali in pri tem zelo uživali.

Pravljina joga

Četrtek, 16. 5., ob 17.00

Ob poslušanju zgodbe bomo otroke popeljali v svet jogijskih položajev (asan). Postali bodo lahko hrabri junaki, pogumni levi, zviti krokodili, lahkotni vetrovi ali pa prikupni kraljeviči in princeske.

Pravljina joga je namenjena otrokom, starejšim od treh let, ki na pravljicah lahko ostanejo brez spremstva staršev. Z vami bosta Nina Časl in Marjetka Blatnik.

Pravljina meditacija za otroke z Janjo in medvedkom Tapkom

Četrtek, 23. 5. ob 17.00

Sproščanje s pravljino meditacijo in tapkanje, pri katerem se bodo otroci »polnili« s pozitivno in ustvarjalno energijo. Otroci se zelo hitro odzovejo na tapkanje, kadar pri tapkanju uporabimo medvedka ali kako drugo igračko. Na ta način otroci prenesejo vse svoje težave na igračko in se lažje znebijo težav, ki jih imajo.

Ura pravljic je namenjena otrokom, starejšim od treh let, ki na pravljicah lahko ostanejo brez spremstva staršev. Z vami bo Janja Rednjak.

Ona in tišina

MILOJKA B. KOMPREJ

Pesniški dvojec ob Noči knjige

V projektu Noč knjige sta bila 14. aprila v Šoštanju na obisku Ljubica Ribič in Milan Novak iz Varaždina, ki sta v Mestni knjižnici predstavila multimedijski performans »Ona in Tišina«. Gre za predstavitev njunih pesniških zbirk, ki sta ju izdala v letu 2017 pri založbi Ritam misli Varaždin. Ob video in avdio spremljavi so zbrani okušali sladkosti izbrušenega pesniškega jezika, saj sta oba uveljavljena in že večkrat nagrajena avtorja.

Milan Novak je živel v okoli Maribora, po selitvi v Varaždin pa je s pesnico Ljubico Ribič začel z organizacijo pesniških večerov z naslovom »Impuls – poezija v kafiču«. Na njih predstavljata uveljavljene in mlade avtorice/avtorje predvsem iz Slovenije in Hrvaške, pa tudi iz drugih držav. Milan Novak ob tem piše tudi poezijo in kratke zgodbe, ki jih je do sedaj objavil v treh knjižnih izdajah in v različnih književnih revijah. S to pesniško zbirko ponovno vstopa v naš književni prostor kot že izoblikovan avtor poezije. Kljub temu da je naslov zbirke »Tišina«, se v njej oglašata dokaj povedno in pesniško dovršeno, s pesniško dobro umerjeno besedo. Spremno besedo zanjo je napisal dr. Zoran Pevec, knjiga pa je dvojezična. Milan Novak je pred kratkim dobil nagrado na natečaju Mladika.

Ljubica Ribič je članica mnogih literarnih združenj na Hrvaškem in promotorka poezije tudi izven meja. Izdala je štiri pesniške zbirke, vse zasnovane na podobi in življenju ženske. V zbirki »Ona« v pesmih oživi in se s poezijo ohranja. Posamično in globalno tvori pesniški svet v drhtečih in subtilnih odtenkih. Piše strastno, slikovito, v izdelani metaforiki. Spremno besedo za knjigo »Ona« je napisala dr. Djurdjica Garvanović Porobija, ki je o zbirki zapisala, da združuje tri nivoje – avtorja, lirični subjekt in predmet lirične osebnosti. S to sinergijo zbirka osvaja in preseneča.

Oba avtorja velikokrat nastopata v Sloveniji, v projektu »Impuls – poezija v kafiču« pa sta poleg drugih avtorjev sodelovala tudi prej omenjeni dr. Zoran Pevec in mag. Milojka B. Komprij, ki sta v Art Rock Cafe brala skupaj z uveljavljenim hrvaškim avtorjem dr. Zdravkom Kovačem in igralcem in pesnikom Zvonkom Zečevičem.

Foto Dejan Tonkli

Foto Dejan Tonkli

REVIJA ZA KULTURNA
IN DRUGA VPRAŠANJA
OBČINE ŠOŠTANJ IN ŠIRŠE

Izdaja

Zavod za kulturo Šoštanj,
Trg svobode 12, 3325 Šoštanj,
zanj Kajetan Čop, direktor.
Izdavanje Lista finančno omogoča
Občina Šoštanj, zanjo Darko Menih,
župan.

Odgovorni urednik

Jože Volk

Vodenje redakcije

mag. Milojka B. Komprij

Jezikovni pregled

Jože Volk

Oblikovanje, prelom strani

Media Center, Marko Gorjup s. p.

Tisk

Grafika Gracer d. o. o.

Naklada

600 izvodov

Kritične pripombe na vsebino ali obliko

Lista bodo dosegle svoj namen
le, če jih boste posredovali s kratkim
sporočilom na e-naslov
list.revija@gmail.com.

Vse sodelavce prosimo, da prispevke
za LIST št. 5/2019 pošljete najkasneje
do 17. maja 2019 na elektronski
naslov list.revija@gmail.com.

Avtorica naslovnice Milojka B. Komprij